

hvad; havde han overveiet det nøie, troer jeg ikke, han havde brugt dette Ord. Dersom disse Lønningslove herefter blive behandlede af et Udvalg, det nuværende eller et andet, og man her kommer med mere gennemgribende Forslag, saa skal jeg ganske roligt, hvis jeg er i Udvalget til den Tid, tage Deel i og her i Salen forsvare dem, saavidt jeg formaaer, forbi jeg, dersom ingen saadan Undersøgelse skeer, dersom det paa Grund af Regjeringens Optraeden herimod og paa Grund af, at Fleertallet her i Thinget, ledet dertil af Regjeringen, siger Nei, ikke nedsættes en saadan Commission, styder Ansøret fra mig, om jeg gaaer med til at gjøre videregaaende Forslag, end jeg ellers vilde gjøre. Jeg siger da: det er min Overbeviisning, at der efter hele Landets Stilling og Kræfter bør skee Indskrænkninger, men Regjeringen og Folkethinget have forhindret mig i at faae de Oplysninger, hvorpaa jeg kunde bygge mine Forslag om disse Indskrænkninger, saaledes at de ramte paa det rette Sted; ramme de nu ikke paa det rette Sted, gjør jeg dem i alt Fald efter min nuværende Kundskab og Overbeviisning om, hvad der er det Rette; jeg har søgt at komme til en bedre, uden at det har været mig muligt at vinde den. I Udvalget sidde saglyndige Medlemmer, men disse ere efter min Tro — jeg kan vel sige det uden paa nogen Maade at ville fornærme dem, det er langt fra mine Tanker, jeg anerkjender dem som overmaade velvillige og dygtige Mænd — i disse Sager eenfaldige, og vi Andre, som mene, at der bør skee yderligere Indskrænkning, savne de Oplysninger, som ere fornødne til at faae et fast Grundlag at staae paa for at indbegaae disse saglyndige Medlemmer. Jeg troede, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds, om hvem jeg veed, at han ønsker, at enhver berettiget Tanke maa komme frem og gjøre sig gjældende, vilde have sagt: Der er flere af Udvalgets Medlemmer, som ikke have den Tillid til mig i disse Sager, at de fuldkommen vilde bygge paa mine Ord, og da jeg

ønsker at de kunne komme til med fuld Overbeviisning at deeltage i disse Loves Behandling, erkjender jeg det Usigelige i, at de faae de Undersøgelser, som de sige, at de trænge til. Jeg troer, at dette var en berettiget Forventning om det ærede Medlem, men i dets Sted indbegaaer han os ikke alene som Medlem her i Salen, men gaaer endog saa hen, førend Regjeringen har udtalt sig og fortæller, hvorledes han vilde have talt, dersom han havde sidet i Regjeringen. Hvis han havde ventet, indtil Regjeringen havde udtalt sig, vilde jeg bedre have forstaaet det, men det forekommer mig, som om det var en Veiledning, han gav den høitærede Minister, der sad ved hans Side, og som derfor maatte komme frem, forinden Ministeren endnu havde udtalt sig. Den Anse fra den høitærede Ministers Side, at vi ikke ere bleve fuld færdige med vor Mening om, hvad der skulde komme ud af denne Commission, er allerede besvaret af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (C. B. Nyholm); Stokhusretten har jeg omtalt. Derimod har den ærede Minister sagt, at hvis Folkethinget vedtog vort Forslag og nedsatte en Commission, uden at Initiativet dertil var kommet fra Regjeringen, vilde han antage det for en Fornærmelse mod Regjeringen og Landstthinget; men har da ikke Folkethinget saagodt som Regjeringen og Landstthinget Nei til at tage Initiativet, da netop Grundloven giver hvert enkelt Thing for sig Nei til at nedsætte en saadan Commission? Skulde det, at et saadant Forslag fremsættes her, uden at man iforveien havde bedet om Tilladelse af Regjeringen, være en Krænkelse af samme? Denne Tanke formaaer jeg slet ikke at fatte. Den høitærede Minister gif imidlertid meget videre, thi han spøiede til, at Regjeringen ikke vilde finde sig i, at man tog Initiativet fra den. Men dette maa Regjeringen finde sig i, den er tvungen til at finde sig deri. Lad Regjeringen gjøre, hvad den vil, den maa finde sig i, at vi tage Initiativet paa et Omraade, hvor vi efter Grundloven have Nei dertil; derom spørge vi